

Lietas dalībnieki pamatprocesā

Prasītāja: Aslihan Nazli Ayalti

Atbildētāja: Vācijas Federatīvā Republika

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai 1963. gada 2. septembra Līguma par Eiropas Ekonomikas Kopienas un Turcijas asociācijas izveidi 1970. gada 23. novembra Papildu protokola attiecībā uz asociācijas pārejas posmu ("PP") 41. panta 1. punktam un/vai EEK un Turcijas Asociācijas padomes 1980. gada 19. septembra Lēmuma Nr. 1/80 ("APL Nr. 1/80") 13. pantam ir pretrunā pirmo reizi pēc minēto noteikumu stāšanās spēkā ieviesta valsts tiesību norma, kurā ir paredzēts, ka nosacījums Turcijas valstspiederīgā ģimenes locekļa, kurš juridisko statusu izmanto saskaņā ar APL Nr. 1/80 6. pantu, pirmreizējai ieceļošanai ir, ka ģimenes loceklis pirms ieceļošanas pierāda savu prasmi elementāri saprasties vācu valodā?
- 2) Ja atbilde uz 1. jautājumu ir noliedzoša, vai Padomes 2003. gada 22. septembra Direktīvas 2003/86/EK par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanos ⁽¹⁾ 7. panta 2. punkta pirmā daļa ir pretrunā 1. jautājumā minētajai valsts tiesību normai?

⁽¹⁾ OV L 251, 12. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2012. gada 14. novembrī iesniedza Landesgericht Salzburg (Austrija) — Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken Betriebs GmbH/Land Salzburg

(Lieta C-514/12)

(2013/C 63/11)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Landesgericht Salzburg

Lietas dalībnieki pamatprocesā

Prasītāja: Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken Betriebs GmbH

Atbildētāja: Land Salzburg

Prejudiciālais jautājums

Vai LESD 45. pantam un Regulas Nr. 492/2011 ⁽¹⁾ 7. panta 1. punktam ir pretrunā valsts tiesiskais regulējums (šajā lietā — Salzburger Landesvertragsbedienstetengesetz (Zalcburgas federālās zemes likuma par līgumdarbiniekiem) 53. un 54. pants), saskaņā ar kuru publiskā sektora darba devējs, lai noteiktu

datumu darbinieka ierindošanai augstākā darba samaksas kategorijā, pilnā apmērā ņem vērā darba stāžu, ko darbinieki ir nepārtraukti ieguvuši pie šī darba devēja, bet darba stāžu, ko attiecīgie darbinieki ir ieguvuši, strādājot pie kāda cita publiskā vai privātā sektora darba devēja Austrijas teritorijā vai citās ES vai EEZ valstīs, ņem vērā tikai daļēji paušāli, sākot no konkrēta vecuma?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 5. aprīļa Regula (ES) Nr. 492/2011 par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos (OV L 141, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2012. gada 21. novembrī iesniedza Landgericht Bonn (Vācija) — Mömax Logistik GmbH

(Lieta C-528/12)

(2013/C 63/12)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Landgericht Bonn

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Mömax Logistik GmbH

Otra lietas dalībiece: Bundesamt für Justiz

Prejudiciālais jautājums

Vai ar brīvību veikt uzņēmējdarbību (LESD 49. pants) ir saderīga valsts tiesību norma, saskaņā ar kuru Direktīvas 78/660/EEK ⁽¹⁾ par gada pārskata saturu, revīziju un publicēšanu 57. panta 1. punktā paredzētie noteikumi nav jāpiemēro attiecībā uz sabiedrībām, kuras ir pakļautas dalībvalsts tiesībām, tikai tad, ja mātes-sabiedrība ir pakļauta tās pašas dalībvalsts tiesībām un konsolidētos pārskatus sagatavojusi saskaņā ar minētas valsts tiesību aktiem?

⁽¹⁾ Padomes 1978. gada 25. jūlija Ceturtā direktīva 78/660/EEK, kas pamatojas uz Līguma 54. panta 3. punkta g) apakšpunktu un attiecas uz noteiktu veidu sabiedrību gada pārskatiem (OV L 222, 11. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2012. gada 28. novembrī iesniedza Tribunale di Pordenone (Itālija) — kriminālprocess pret Giorgio Fidenato

(Lieta C-542/12)

(2013/C 63/13)

Tiesvedības valoda — itāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunale di Pordenone

Lietas dalībnieks pamatlietā

Giorgio Fidenato

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai 2001. gada 24. aprīļa Likumdošanas dekrēta Nr. 212 1. panta otrajā daļā paredzētā atļauja tādā nozīmē, kāda tai ir piešķirta valsts judikatūrā, ir saderīga ar Direktīvas 2001/18 (¹) noteikumiem;
- 2) it īpaši, ja dalībvalsts ĢMO audzēšanai ir izvirzījusi prasību saņemt atļauju, kuras īpašais mērķis ir aizsargāt tā saukto līdzāspastāvēšanas principu, vai šāda īpaša atļauja ir jāsaņem arī attiecībā uz ĢM organismiem, kas jau ir iekļauti kopējā katalogā?

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 12. marta Direktīva 2001/18/EK par ģenētiski modificētu organismu apzinātu izplatīšanu vidē un Padomes Direktīvas 90/220/EEK atcelšanu (OV L 106, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2012. gada 28. novembrī iesniedza Najvyšší súd Slovenskej republiky (Slovākija) — Michal Zeman/Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline

(Lieta C-543/12)

(2013/C 63/14)

Tiesvedības valoda — slovāku

Iesniedzējtiesa

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Michal Zeman

Atbildētāja: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai (Padomes Direktīvas 91/477/EEK (¹), turpmāk tekstā — “Direktīva”) 1. panta 4. punkts savienojumā ar tās 3. pantu un (Eiropas Savienības Pamattiesību) hartas 45. panta 1. punktu un 52. panta 1. punktu ir jāinterpretē tādējādi, ka
 - a) tas liedz dalībvalstij pieņemt tādu tiesisko regulējumu, kas neļauj saskaņā ar Direktīvas 1. panta 4. punktu izsniegt Eiropas šaujamieroču apliecību subjektam, kuram ir ieroču atļauja (ieroču glabāšanai vajadzīgā atļauja), kas izsniegta citiem mērķiem, nevis medībām vai sportam, un kas tam citādi ļauj glabāt (un nēsāt) šaujamieroči, attiecībā uz kuru tas lūdz izsniegt minēto Eiropas šaujamieroču apliecību,

lai arī:

- b) minētās dalībvalsts (izcelsmes valsts) tiesiskais regulējums ļauj šādam subjektam pat bez Eiropas šaujamieroču apliecības šo šaujamieroči izvest no savas teritorijas uz citas dalībvalsts teritoriju ar vienu vienīgu priekšnosacījumu, ka tas ir izpildījis pienākumu paziņot, ja minētā subjekta tiesiskais stāvoklis attiecībā pret šo izcelsmes dalībvalsti nekādi nemainītos pat gadījumā, ja tiktu izsniegta Eiropas šaujamieroču apliecība (proti, šim subjektam būtu tikai jāizpilda tas pats pienākums paziņot)?
- 2) Vai gadījumā, ja uz pirmo jautājumu tiek atbildēts apstiprinoši, apstāklis, kad kādas dalībvalsts tiesiskais regulējums liedz izsniegt šim subjektam Eiropas šaujamieroču apliecību, Direktīvas 1. panta 4. punktā ir tieša iedarbība tādējādi, ka dalībvalstij saskaņā ar šo tiesību normu ir pienākums šim subjektam izsniegt Eiropas šaujamieroču apliecību?
- 3) Vai gadījumā, ja uz pirmo vai otro jautājumu tiek atbildēts noliedzoši, kompetentajai iestādei ir pienākums dalībvalsts tiesisko regulējumu, kurā:

a) šim subjektam saņemt Eiropas šaujamieroču apliecību netiek skaidri aizliegts, taču

b) Eiropas šaujamieroču apliecības izsniegšanas kārtība tiek paredzēta tikai attiecībā uz personu, kurai ir ieroču atļauja (ieroču glabāšanai vajadzīgā atļauja), kas izsniegta tikai medību vai sporta mērķiem,

interpretēt cik vien iespējams tādējādi, ka kompetentajai iestādei ir pienākums izsniegt Eiropas šaujamieroču apliecību arī personai, kuras ieroču atļauja nav izsniegta medību vai sporta mērķiem, ja vien tas ir iespējams Direktīvas netiesās iedarbības ceļā?

(¹) OV L 256, 51. lpp., OV Īpašais izdevums latviešu valodā: 13. nod., 11. sēj., 3. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2012. gada 27. septembra spriedumu lietā T-303/10 Wam Industriale/Komisija 2012. gada 5. decembrī iesniedza Wam Industriale SpA

(Lieta C-560/12 P)

(2013/C 63/15)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Wam Industriale SpA (pārstāvji — E. Giuliani un R. Bertoni, advokāti)

Otra lietas dalībiece: Eiropas Komisija